

вписващата се окръжност ще се отличава с варираща радиалност и фиксиран център. И понеже *абдукцията* е именно обратното, обърнатото отражение, то в този смисъл тя е вписване на същата двойка окръжности в противоположен ред. И ако говорим за своето потапяне или въвличане в процеса на Яворовото знакопораждане, това вече не е метафора. Става дума за това – „крайният“, пределен семиозис на интерпретатора да бъде вписан, включен, „впрегнат“, да заработи наред „безкрайния семиозис“ на поета. Единствено така собствената ни интерпретативна пределност би била в по-малка степен уязвима, би се превърнала просто в инструмент за отключване, за открехване на един мамещ с непристъпността си художествен свят.